

โดย เดวิด ดิกสัน
นิยายสารคดี
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

โตโนแวนเล็งหนังสติ๊กไปที่กระป๋อง
ชูปเปล้าบนตอไม้
เขาเหนียวสายยางหนังสติ๊กมา
ด้านหลัง
“พี่กำลังทำอะไรคะ?” ดานา น้อง
สาวตัวน้อยถาม
“ดูนี่สิ!” เขาพูด
ขำขัน!
สายยางหนังสติ๊กสะบัดกลับไป
ที่เดิมเมื่อโตโนแวนปล่อยมือ ส่ง
กระสุนหินก้อนเล็กๆ พุ่งขวับไป
ใบไม้ต้นไถ่ลี้ๆ มีเสียงดังกรอบแกรบ

แต่กระป๋องไม่ขยับ โตโนแวนชุก
หนังสติ๊กใส่กระเป่าหลัง เขาพลาด
อีกครั้ง!
ดานาเอียงคอ “จะให้หนูดูอะไร
หรือ?”
“ไม่มีอะไร” โตโนแวนพูด “ไป
เถอะ กลับบ้านกัน” ทั้งสองเริ่มเดิน
กลับบ้าน
โตโนแวนเตะกิ่งไม้ที่ขวางทาง
ไม่ว่าเขาจะพยายามหนักเพียงใด
ดูเหมือนว่าเขาจะใช้หนังสติ๊กของพ่อ
ให้ถูกต้องไม่ได้สักที และเขา รัก

ภาพประกอบ โดย เทก นานา

หนังสติ๊ก ที่ดีที่สุด ใน จาเมกา

สิ่งนี้! เขาชอบเอาหนังสติ๊กอันนี้มาใช้เสมอเวลาพ่อออกไปทำงานนอกเมือง อย่างตอนนั้น การทำเช่นนี้ช่วยให้เขารู้สึกใกล้ชิดพ่อเมื่อไม่ได้เห็นหน้ากัน

เขาตั้งหนังสติ๊กออกจากกระเป่าหมุนเล่นอยู่ในมือ
ซ้าๆ เปลือกไม้ที่เคยหยาบกระด้างเรียบลื่นไปนานแล้ว
พ่อทำหนังสติ๊กอันนี้จากกิ่งไม้ที่แข็งแกระงและใช้มา
หลายปีก่อนมอบให้โตโนแวน

วันนั้นพ่อเล็งไปที่กระป๋องชูป “เมื่อลูกจดย่อ สิ่งที่น่า
ที่จะเกิดขึ้น” โตโนแวนยังจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจาก
นั้น พ่อเล็งหนังสติ๊กแล้วยิง
ถูกกระป๋องชูป แค่ครั้งเดียว!
พ่อทำให้ดูง่าย โตโนแวน
คิดถึงพ่อจริงๆ

คืนนั้นขณะเคลิ้มหลับ
เขาก็ยังคิดถึงพ่ออยู่
เช้าวันต่อมา โตโนแวนนำ
หนังสติ๊กไปยังทิวไม้ที่เขา
ชอบเพื่อลองอีกครั้ง

“จดย่อ...” โตโนแวนพูด
ขณะจ้องไปที่กระป๋องบนตอ
ไม้ เขาใส่กระสุนหินเล็กๆ ใน
หนังสติ๊กอีกลูกแล้วเหนียว
หนังสติ๊กมาข้างหลัง
พ่อไม่เลิกพยายาม แม้สิ่ง
ต่างๆ ยังไม่ได้ผลเสมอไป
โตโนแวนคิด

โตโนแวนพยายามหยุดนึกถึงครั้งก่อนๆ ที่เคยพลาด
มาแล้วทั้งหมด เขาหันขวับข้างหนึ่ง เหมือนที่พ่อสอน
เขาจดย่อจริงๆ โตโนแวนไม่มองอย่างอื่นนอกจาก
กระป๋องชูปสีแดง

สุดลมหายใจเล็กๆ ปล่อยกระสุน
ขวับ!
แกระง!

โตโนแวนกะพริบตาด้วยความประหลาดใจขณะ
กระป๋องปลิวออกจากตอไม้ “ทำได้แล้ว!” เขากล่าว “เฮ้!”
ต่อมาในคืนนั้น โตโนแวนนั่งข้างคุณแม่หลังอาหาร
เย็น เขาชูหนังสติ๊กขึ้น

“ในที่สุด วันหนึ่งผมก็ยิงโดน
กระป๋อง” เขาพูดพลางยิ้ม
กว้าง

“ดีมาก” คุณแม่บอก
“แม่รู้ไหม ผมคิดว่า
หนังสติ๊กอันนี้คือสิ่งที่
ผมชอบที่สุดในโลกทั้ง
ใบนี้” โตโนแวนพูด
“อ้อหรือ?” คุณแม่ถาม
“ครับ เพราะมันช่วยให้
ผมคิดถึงและรู้สึกใกล้ชิด
พ่อครับ”

คุณแม่ยิ้ม “แม่คิดว่าพ่อ
จะมีความสุขที่ลูกรู้สึกอย่าง
นั้น แล้วลูกรู้อะไรไหม? อีก
สามวันพ่อจะอยู่บ้านแล้ว
ลูกโชว์ทักษะใหม่ให้พ่อดูได้
เลย”

โตโนแวนแทบอดใจรอไม่
ไหว! “ผมนี่ทำอะไรออกอย่าง
หนึ่ง” เขาพูด

เขาวิ่งไปตามหาดานา

เขาสอนดานาให้ใช้หนังสติ๊กแบบเดียวกับที่พ่อสอนเขา
ได้!

“เฮ้ ดานา” เขาพูด “อยากหัดใช้หนังสติ๊กที่ดีที่สุด
ในจาเมกาไหม?” ●

มีอะไรพิเศษที่ช่วยให้ท่านรู้สึก
ใกล้ชิดกับบางคนในครอบครัวบ้าง?

